Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Stalna služba u Valpovu
Kralja P. Krešimira IV br. 3
31550 Valpovo

Poslovni broj: P-1664/2025-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Valpovu, po sucu Zvonimiru Rogić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Danka Tivanovac, OIB 24580654677, iz Valpova, E. Kvaternika 65, zastupan po pun. Stjepku Medved, odvjetniku iz Valpova, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupan po pun. Domagoju Petrinović iz Odvjetničkog društva Kožul i Petrinović d.o.o. Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti dijela ugovornih odredbi i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 9. listopada 2026., na osnovi čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, dalje: ZPP), a objavljene 17. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita br. 5140030242-62000146558/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 10. studenog 2005. sklopljen između tužitelja Danka Tivanovac i pravnog prednika tuženika Slavonske banke d.d. i to:
- u čl. 2. koja glasi: „...odnosno u protuvrijednosti HRK prema srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita.“;
- u čl. 3. toč. 2. koja glasi: „...u kunskoj protuvrijednosti…“;
- toč. 4. koja glasi: “... obračunanim po srednjem tečaju Slavonske banke d.d. Osijek za devize na dan plaćanja.“;
- toč. 5. koja glasi: “Kamate se obračunavaju u CHF, a naplaćuju u kunama po srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek na dan plaćanja.“;
- u čl. 4. koja glasi: „Korisnik kredita izričito prihvaća sve naknadne izmjene visine kamatne stope (ugovorene i zatezne), sukladno izmjenama i dopunama Odluke o kamatnim stopama Banke, koje se smatraju sastavnim dijelom Ugovora, bez posebnog zaključivanja aneksa ovom Ugovoru, što potvrđuje svojim potpisom na ovom Ugovoru.", dok se tužitelj o d b i j a s dijelom utvrđenja ništetnosti odredbe i to:

- čl. 17. koja glasi: „Ako nakon sklapanja ovog Ugovora nastupe okolnosti koje otežavaju ispunjenje obveze jedne strane, ili ako se zbog njih ne može ostvariti svrha ugovora, Korisnik kredita se odriče prava prigovora promijenjenih okolnosti (clausula rebus sic stantibus).“;
- čl. 23. koja glasi: „Potpisom na ovom Ugovoru Korisnik kredita, sudužnik i založni dužnici u cijelosti prihvaćaju odredbe poslovnih uvjeta Banke, a naročito odredbe Odluke o kamatnim stopama i Odluke o visini naknade za usluge Banke, kao i sve kasnije njihove izmjene i dopune.“

II. N a l a ž e s e tuženiku Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavonska avenija 6, da tužitelju Danku Tivanovac, OIB 24580654677, iz Valpova, E. Kvaternika 65, na ime preplate nastale po osnovi tuženikove jednostrane promjene kamatne stope i primjene valutne klauzule u CHF, umanjeno za preplatu priznatu konverzijom, isplati novčani iznos od 4.778,74 € (četiritisućesedamstosedamdesetosameuraisedamdesetčetiricenta) zajedno s pripadajućom zateznom kamatom koja teče od 01.10.2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za period od 01. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. N a l a ž e s e tuženiku Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavonska avenija 6, da tužitelju Danku Tivanovac, OIB 24580654677, iz Valpova, E. Kvaternika 65, na ime preplate po osnovi zatezne kamate na više plaćene iznose predmetnog potrošačkog kredita obračunate od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije, isplati novčani iznos od 2.246,80 € (dvijetisućedvjestočetrdesetšesteuraiosamdesetcenti) zajedno s pripadajućom zateznom kamatom koja teče od 01.10.2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za period od 01. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa

koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

IV. N a l a ž e s e tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 3.784,90 € (tritisućesedamstoosamdesetčetirieuraidevedesetcenti) sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, koja teče od dana donošenja presude, tj. 17. studenog 2026. do isplate, a sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s pravnim prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. sklopio 10. studenog 2005. Ugovor o kreditu br. 5140030242-62000146558/2005 na iznos od 55.000 CHF s rokom otplate od 17 godina. Kamata je bila ugovorena u čl.3. Ugovora stopom od 4,90 % godišnje te je odredbom čl. 4. istog Ugovora bila određena promjenjivost kamatne stope jednostranom odlukom tuženika. Otplata cijelog kredita (glavnica i kamata) vezana je uz CHF putem tzv. valutne klauzule. Tijekom otplate kredita tuženik je u više navrata mijenjao ugovorenu redovnu kamatnu stopu uslijed čega je došlo do velike razlike u ugovorenim kamatama za razliku od onih iznosa kamata predviđenih u početnom otplatnom planu kredita. Ove promjene kamatne stope tuženik je mijenjao jednostranom odlukom, ali o kojoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo. Uslijed tih promjena tuženik je temeljem razlike u kamati po svakoj mjesečnoj otplati stekao neosnovano iznos koji će biti točno određen financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem.

1.1. Smatra da je dio odredbe čl. 4. predmetnog Ugovora o kreditu koji se odnosi na promjenjivost kamatne stope samostalnom odlukom kreditora bez pojedinačnog pregovaranja o tome ništetan jer su takve odredbe protivne kogentnim odredbama čl. 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača (dalje ZZP) koji je bi na snazi u vrijeme sklapanja i izvršavanja predmetnog ugovora o kreditu s time da je posljedica nepoštenosti ugovorene odredbe njezina ništetnost (čl. 102. ZZP-a). Isto tako smatra da su i odredbe predmetnog potrošačkog ugovora o kreditu kojom su glavnica i kamate vezani uz CHF također ništetne. Činidba u pogledu kamatne stope u konkretnom slučaju nije bila određena, niti odrediva, a što je trebala biti u skladu s propisom čl. 269.st.2. ZOO-a te je istom povrijeđeno načelo ravnopravnosti stranaka u obveznom odnosu.

1.2. Poziva se na presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/12 od 4.7.2013., Visokog trgovačkog suda br. Pž-7129/13-4 od 13.06.2014., Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt.-575/16, Rev-2245/17-2 i Rev-2868/18 kao i na odluku Ustavnog suda RH br. U-III-2521/2015 te presudu Suda EU br. C-118/17.

1.3. Navodi da je predmetni kredit sukladno izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju konvertiran na način da je između stranaka sklopljen Dodatak ugovora o kreditu kojim je isti kredit pretvoren u kredit s valutnom klauzulom u EUR pa je utvrđena preplata tužitelja u iznosu od 15.569,85 kn za koji iznos je umanjen ukupan dug po kreditu tužitelja te je za navedeni iznos potrebno umanjiti njegovo potraživanje prema tuženiku po osnovi neosnovanog uvećanja otplatnih planova predmetnog kredita. Ističe kako ovom konverzijom nije u cijelosti ispravljena nepoštenost spornih odredbi ovoga kredita jer mu je tuženik obračunao ponovno kamatu koja je promjenjiva i koja je viša od one prvotno ugovorene, a kredit je ponovno vezan valutnom klauzulom, ovaj puta uz eur. Ovom konverzijom nisu sanirani razlozi ništetnosti konkretnih ugovornih odredbi, a temeljem čl. 326. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje ZOO) ništetni ugovor ne može konvalidirati u valjani pravni posao, a prema odredbi ništetan ugovor ili njegov dio ne postaje valjan onda kada uzrok ništetnosti naknadno nestane. Dodatkom ugovora o kreditu uredilo se samo pitanje određivanje kamatne stope nakon njegova sklapanja, ali se time nije riješilo pitanje određivanje kamatne stope nakon njegova sklapanja, ali se time nije riješilo pitanje preplaćenih kamata i porasta tečaja u CHF u prethodno utuženom periodu, a do koje preplate je došlo uslijed nepoštenog postupanja tuženika koje je utvrđeno u postupku povodom kolektivne tužbe.

1.3. Prema odredbi čl. 138. a ZZP-a odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 131.st.1. toga Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku individualne pravne zaštite, pa se tako navedena presuda u ovom slučaju odnosi i na ugovorni odnos između njega i tuženika.

1.5. Kako u ovoj tužbi postavlja i kondemnatoran zahtjev za isplatom razlike duga koji mu ovom konverzijom nije namiren u cijelosti, ima pravo zahtijevati ništetnost spornih ugovornih odredbi kredita te potraživati isplatu preplaćenih iznosa koji nisu namireni konverzijom, a koji iznosi će biti utvrđeni financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem. Stoga predlaže da sud usvoji tužbu i tužbeni zahtjev.

2. Podnescima od 13.06.2023. (list spisa 320) i 25. veljače 2025. (list spisa 431-432) tužitelj je specificirao toč. III tužbenog zahtjeva sukladno nalazu i mišljenju vještaka, predlažući da tako specificirani tužbeni zahtjev sud usvoji u cijelosti.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu od 25. listopada 2019. osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti kao i pravni interes za vođenje ovog postupka. Ističe kako su sklopili Aneks uz ugovor o kreditu kojim su konvertirali kredit, a sukladno prisilnim odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (dalje ZIDZPK). Spomenuti Zakon predstavlja snažnu i izvanrednu intervenciju države kojom je prije svega uspostavljen ravnopravan odnos korisnika kredita denominiranih CHF s onima čiji krediti su bili denominirani u EUR, uspostavljena ravnoteža između ugovornih strana i kojim je zakonodavac cjelovito riješio pitanje restitucije potrošača. Kako je zakonodavac navedenim prisilnim propisom uredio način potpune restitucije potrošača, kao posljedicu presumirano ništetnih odredbi ugovora o kreditu (koje se odnose na valutnu klauzulu, a posredno i odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi), to tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka. Pravo koje tužitelj traži ovom tužbom je ostvario kroz konverziju kredita na način da je suglasnošću volja ugovornih strana, kao posljedicu prisilnog propisa, sklopljen Aneks uz ugovor o kreditu, a koji po svojim učincima predstavlja rec iudicatu u smislu ne postojanja procesnih pretpostavki za daljnje raspravljanje u ovom predmetu. Naime, upravo je iznos koji tužitelj potražuje

u ovom postupku tuženik uzeo u obzir prilikom izračuna konverzije i za taj iznos umanjio obveze po konvertiranom kreditu u EUR. Kada bi tužitelj uspio sa svojim tužbenim zahtjevom na isplatu, upravo bi za taj iznos nastao manjak kod konvertiranog kredita jer je za isti iznos tuženik umanjio obveze tužitelja po konvertiranom kreditu, a pritom tuženik ne bi na raspolaganju imao sredstvo da ostvari povrat više priznatih uplata tužitelja. Sukladno navedenom, svi učinci presumirano nepoštenih ugovornih odredaba koje se odnose na valutnu klauzulu u CHF i posredno na odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, a koji se odnose na ništetnost i restituciju potrošača, anulirani su provedbom ZID ZPK od strane tuženika. Ističe prigovor zastare potraživanja i predlaže da sud tužitelja s tužbom i tužbenim zahtjevom kao neosnovanim odbije.

4. Sud je presudom pod br. P-150/2023-35 od 02. travnja 2025. usvojio tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti koju je povodom žalbe tuženika Županijski sud u Varaždinu, Stalna služba u Koprivnici rješenjem pod br. Gž-651/2025-2 od 5. studenog 2025. ukinuo u cijelosti i vratio sudu na ponovno odlučivanje.

5. U ponovljenom postupku tužitelj je ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva specificiranog u podnescima od 22.12.2025. i 01.10.2026. predlažući da ga sud usvoji u cijelosti, dok se tuženik i dalje protivio i tako postavljenom tužbenom zahtjevu.

6. Sud je u dokaznom postupku saslušao svjedokinju Brankicu Stanić i tužitelja te izvršio uvid u cjelokupnu materijalnu dokumentaciju priloženu spisu, dok nije provodio dokaz saslušanjem javnog bilježnika Ružice Gagro jer ista nije sudjelovala u pregovorima oko sklapanja predmetnog ugovora o kreditu te nema relevantnih saznanja o odlučnim činjenicama.

7. Svjedokinja Brankica Stanić iskazala je da nema saznanja o ugovoru o kreditu koji je tužitelj sklopio sa Slavonskom bankom jer tada nije radila na odjelu kredita već je radila kao blagajnik. Nije sudjelovala u nikakvim pregovorima s klijentima vezano za sklapanje ugovora o kreditu. Navela je da je u Slavonskoj banci u Valpovu radila od 1995. do 2019. kao blagajnik na poslovima platnog prometa i s pravnim osobama. Odjel kredita je bio poseban dio u poslovnici Slavonske banke u Valpovu te nema nikakvih saznanja vezano za poslovanje oko sklapanja ugovora o kreditu jer to nije ulazilo u djelokrug posla koji je obavljala u banci.

8. Sud je prihvatio iskaz svjedokinje Brankice Stanić jer je dan uvjerljivo i okolnosno u koji sud nije imao osnove posumnjati.

9. Tužitelj Darko Tivanovac, ostajući u cijelosti kod tužbe i tužbenog zahtjeva, iskazao je da je u studenog 2005. sklopio ugovor o kreditu sa Slavonskom bankom d.d. Osijek, a radilo se o stambenom kreditu jer mu je trebao za osobne potrebe zbog izgradnje kuće kako bi sa svojom obitelji imao gdje stanovati. Kredit je i utrošio u tu svrhu i kuća je sagrađena sredstvima kredita i cijelo vrijeme je koristio isključivo za stanovanje sa svojom obitelji. Nije iznajmljivao stambeni prostor niti je ikada imao otvoren obrt, a ni njegova supruga. Kako je preko Slavonske banke primao plaću, odlučio se da tamo podigne kredit, a kredit s valutnom klauzulom u CHF podigao je jer mu je isti od djelatnika banke prezentiran kao najpovoljniji kredit. Zbog male plaće nije ni mogao dići drugi kredit. Ističe kako nije mogao pregovarati s bankom o uvjetima

kredita već je banka pripremila tekst ugovora, a njega je zanimala samo visina kredita te kolika će mu biti rata i rok otplate. Jedino je mogao pregovarati s bankom vezano za rok otplate i ratu kredita, a što je ovisilo o visini njegove plaće. U odnosu na promjenjivu kamatnu stopu nije mogao ništa pregovarati već mu je to ponuđeno od strane banke te je samo mogao prihvatiti takav kredit ili ne. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nitko mu od djelatnika banke nije objasnio po kojim parametrima će se mijenjati kamatna stopa i o čemu to ovisi. Nije mogao niti pretpostaviti koliko će rate kredita porasti jer mu je početna rata bila oko 1.850,00 kn da bi na kraju iznosila skoro 4.000,00 kn. Isto tako, nitko ga u banci nije upozorio da bi i tečaj CHF mogao rasti niti je upozoren da HNB ne štiti tečaj kune u odnosu na CHF kao što to čini u odnosu na euro. Stoga nije mogao niti pretpostaviti kakve će posljedice nastati sklapanje takvog ugovora o kreditu. Naveo je da je ugovor pročitao prije potpisivanja, ali kako nije bankarske struke nije tražio nikakva pojašnjenja od djelatnika banke već ga je samo zanimalo koliki će kredit dobiti i kolike će mu biti rate kako bi ga mogao otplaćivati. Istaknuo je da mu javni bilježnik ništa nije pojašnjavao vezano za ugovor o kreditu već je samo ovjerio njegov potpis. Pristao je na konverziju ugovora o kreditu jer su mu rate postale previsoke u odnosu na njegovu plaću koja je tada iznosila 6.000,00 kn, a rata oko 4.000,00 kn. Nakon konverzije rate su mu umanjene. Smatra da nije u potpunosti obeštećen provedenom konverzijom jer su mu prvo ponudili oko 5.000,00 kn na ime preplate pa kad im je rekao da je to smiješno obzirom koliko dugo otplaćuje kredit, ponudili su mu iznos od 8.000,00 kn da bi mu na kraju ponudili nešto manje od 15.000,00 kn navodeći da je to posljednja ponuda i tako da je to onda prihvatio. Na ruke mu ništa nije isplaćeno nego se preplaćeni iznos koristio za otplatu preostalih rata kredita. Dodao je da je ugovor o kreditu bio pripremljen od strane banke i on nije mogao mijenjati odredbe ugovora vezano za promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu u CHF, a te odredbe nije u potpunosti ni razumio. Kredit je u cijelosti otplatio 2022.

10. Iz uvida u pismeni nalaz i mišljenje vještakinje Lidije Balog zasnovanog na financijsko-knjigovodstvenoj dokumentaciji priloženoj spisu, razvidno je da je tijekom otplate kredita, radi promjena kamatnih stopa, kamata plaćena više u iznosu od 7.660,35 HRK, odnosno 1.016,70 €. Ukoliko se u obzir uzmu samo pozitivne stavke razlike plaćenih kamata iste bi iznosile 16.021,77 HRK, odnosno 2.126,45 EUR, a samo negativne stavke plaćenih kamata kada je kamatna stopa bila niže od prvougovorene, iznose 8.361,42 HRK, odnosno 1.109,75 EUR.

10.1. Tijekom otplate kredita, radi promjena tečaja za CHF, anuiteti su plaćeni u iznosu većem od anuiteta koliko bi isti iznosili da nije bilo promjena tečaja, u ukupnom iznosu od 33.405,39 HRK, odnosno 4.433,66 EUR. Ukoliko se izdvoje samo pozitivne stavke tečajne razlike, odnosno samo one kada je tužitelj anuitet u odnosu na prvobitno ugovoreni platio više tečajna razlika bi iznosila 36.692,96 HRK, odnosno 4.869,99 EUR, dok negativne stavke tečajne razlike iznose 3.287,57 HRK, odnosno 436,33 EUR. Ukupna preplata tužitelja uključujući preplatu temeljem promjena kamatnih stopa i tečajne razlike, sa uključenim i negativnim stavkama iznosi ukupno 41.065,74 HRK, odnosno 5.450,36 EUR.

10.2. Sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju, aneksom ugovoru od 15.02.2016. provedena je konverzija kredita denominiranog u HRK s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u HRK s valutnom klauzulom u EUR. Tuženik je sve uplate koje je tužitelj izvršio na temelju ugovora o kreditu u CHF, uključujući i plaćanja koja su posljedica povećanja tečaja CHF i povećanja kamatne stope, iskoristio za zatvaranje obveza po konvertiranom kreditu. Tuženik je obračunom

konverzije, sukladno obavijesti o provedenoj konverziji od 16.02.2016. (list 125 spisa) utvrdio preplatu tužitelja u iznosu od 16.920,12 HRK, a što prema tečaju na dan konverzije 30.09.2015. godine od 7,638832 iznosi 2.215,01 EUR. Preplata utvrđena konverzijom manja je od prethodno izračunate preplate anuiteta nastale temeljem promjene kamatnih stopa i promjena tečaja. Ukoliko se izračunati preplaćeni iznos anuiteta po osnovi promjena kamatne stope i tečajne razlike (5.450,36 €) umanji za tužitelju konverzijom priznati iznos preplate (2.215,01 €), tada ukupno preplaćeni iznos tužitelja iznosi 3.235,35 € / 24.376,74 kn.

11. Tuženik u podnescima od 19.08.2024., 26.09.2024. i 29.10.2024. prvenstveno prigovara izrađenom nalazu i mišljenju na način da ističe pravne prigovore kao i da je vještakinja koristila prilikom izračuna srednji tečaj Addiko Banke umjesto srednjeg tečaja Slavonske banke. Osim toga, predlaže da se izrađeni nalaz i mišljenje dopuni i na način da se izvrši dopuna primjenom kunske kamatne stope.

12. Vještakinja se u podnescima od 16.09.2024., 21.10.2024. očitovala na podneske tuženika ostajući u cijelosti kod svog nalaza i mišljenja navodeći da su prigovori pravne prirode i da se ne može na njih očitovati. Vezano uz korištenje srednjeg tečaja Addiko Banke umjesto Slavonske banke, vještakinja je u trećoj dopuni od 24.11.2024. navela da joj tuženik prvenstveno odbio dati tečajeve Slavonske banke koji nisu javno dostupni, ali joj ipak 22.11.2024. dostavio tečajeve Slavonske banke te je uredila svoj nalaz i mišljenje na način da radi promjena kamatnih stopa, kamata je plaćena više u iznosu od 7.661,11 HRK (umjesto ranije izračunatih 7.660,35 HRK), odnosno 1.016,80 € (ranije 1.016,70 €). Ukoliko se u obzir uzmu samo pozitivne stavke razlike plaćenih kamata iste bi iznosile 16.019,69 HRK (ranije 16.021,77 HRK), odnosno 2.126,17 € (ranije 2.126,45 €). Radi promjena tečaja za CHF, anuiteti su više plaćeni u ukupnom iznosu od 33.342,43 HRK (ranije 33.405,39 HRK), odnosno 4.425,31 € (ranije 4.433,66 €). Ukoliko se izdvoje samo pozitivne stavke tečajne razlike, tečajna razlika bi iznosila 36.674,82 HRK (ranije 36.692,96 HRK), odnosno 4.867,58 € (ranije 4.869,99 €).

13. U dopuni nalaza i mišljenja od 29. svibnja 2025. vještakinja je izračunala zatezne kamate na ukupnu preplatu tužitelja do dana provedene konverzije 30.09.2015. koje iznose ukupno 2.246,80 €.

14. Sud je u cijelosti prihvatio pismeni nalaz i mišljenje, očitovanja vještakinje i dopunu nalaza i mišljenja jer su isti dani po pravilima struke i na osnovi knjigovodstvene dokumentacije priložene spisu.

14.1. Sud je odbio kao nepotreban i odugovlačeći dokazni prijedlog tuženika da se vještačenje odredbi na način da se primjeni kamatna stopa koja je vrijedila za kredite u hrk u vrijeme zaključenja spornog ugovora o kreditu, jer se u konkretnom slučaju ne radi o kunskom kreditu te se ovakvim vještačenjem ne bi utvrdile relevantne činjenice za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari.

15. Sud među strankama smatra neprijepornim i utvrđenim i to:

- da su tužitelj i pravni prednik tuženika Slavonska banka d.d. Osijek sklopile 10. studenog 2005. Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita br. 5140030242-62000146558/2005 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem

založnog prava na nekretninama, ovjeren kod javnog bilježnika Ružice Gagro pod br. OU-284/2005 dana 15. studenog 2005.;
- da je tuženik tužitelju odobrio stambeni kredit za izgradnju kuće u iznosu od 55.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za devize Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita (čl. 2. Ugovora);
- da se na kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 55.000,00 CHF zaračunavaju kamate od 4,90 % godišnje, dekurzivno te se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima, a podmiruje u kunama obračunanim po srednjem tečaju Slavonske banke d.d Osijek za devize na dan plaćanja uz rok vraćanja od 17 godina (čl. 3. Ugovora);
- da je u čl. 4. ugovora o kreditu određeno da je kamatna stopa promjenljiva i vezana uz određenu valutnu klauzulu, a izmjena kamatne stope smatra se sastavnim dijelom Ugovora bez posebnog zaključivanja Aneksa Ugovoru što stranke potvrđuju svojim potpisom;
- da su stranke zaključile 15. veljače 2016. Aneks uz ugovor o kreditu broj 5140030242-62000146558/2005 kojim se regulira konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR;
- da je utvrđena preplata na dan 30.09.2015. u iznosu od 15.569,85 kn;
- da je kredit otplaćen.

16. Među strankama je prijeporno i to:
- da li su ništetne odredbe navedenog Ugovora o kreditu koje se odnose na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu;
- da li tužitelj ima pravni interes za pokretanje ovog postupka;
- da li tužitelj ima pravo na povrat stečenog bez osnove temeljem navodno navedenih ništetnih predmetnih odredbi s obzirom da je između stranaka zaključen dodatak Ugovoru o kreditu;
- da li su osnovani istaknuti tuženikovi prigovori zastare potraživanja i promašene pasivne legitimacije.

17. Analizirajući navode tužbe i tužbenog zahtjeva, odgovora na tužbu, iskaz svjedokinje i tužitelja, materijalnu dokumentaciju priloženu spisu, svaki dokaz posebno, sve dokaze zajedno, kao i rezultat cjelokupnog postupka, sud smatra djelomično osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja opisan kao u izreci presude.

18. Po ocijeni suda, nije prijeporno da su stranke ugovorile valutu uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, te da je tužitelj dobrovoljno pristao na ugovaranje valutne klauzule, no po stavu suda tuženik prije i u vrijeme zaključenja citiranog ugovora o kreditu nije u cijelosti informirao tužitelja o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, čime je postupio suprotno odredbama čl. 5. u vezi sa čl.62.st.1. ZZP-a (NN 96/03.).

19. Po stavu ovoga suda ovdje je prijeporno pitanje predvidivosti određenih ekonomskih kretanja za tužitelja, kao potrošača i za tuženika, kao banku odnosno gospodarstvenika-trgovca. O valutnoj klauzuli tužitelj kao obični građanin ne može znati puno, u odnosu na tuženika koji je banka i gospodarstvenik-trgovac. Naime, banke su po definiciji trgovačka društva koja se bave kreditiranjem, pa sve što se tiče valutne klauzule, tečajeva valuta, a u konkretnom slučaju kamatnih stopa banci je poznato u najvišem stupnju, pa stoga nije moguće njeno neznanje o kretanjima

tečajeva i kamatnih stopa, kao što je to slučaj kod tužitelja koji je obični građanin-potrošač.

19.1. Tuženik je znao, odnosno mogao je predvidjeti kretanje tečaja švicarskih franaka, ali i kretanje kamatnih stopa na svjetskim tržištima za tečaj švicarskog franka, pa je za nju kretanje tečajeva valuta i referentnih kamata predvidivo, u odnosu na tužitelja koji je neuk po tom pitanju.

20. Stav je suda da je materija rizika i kamatnih stopa predmet poslovanja banke, a pravni standard Zakona o obveznim odnosima prema kojem se to neznanje i nepredvidivost procjenjuje, nije jednak za građane i za banke, jer je banka kao profesionalac u ovom području dužna postupati uz povećanu pažnju prema pravilima struke i običajima, a što je nepošteno i u suprotnosti načelu savjesnosti i poštenja propisano čl.4. ZOO-a. Navedeno isto tako uzrokuje i značajnu neravnotežu, odnosno neravnopravnost u pravima i obvezama ugovorenih strana na štetu tužitelja kao potrošača, što je suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima propisanom čl.3. ZOO-a.

21. O ugovornoj odredbi vezanoj za rast tečaja švicarskog franka trebalo se posebno pregovarati sa tužiteljem, a kako to nije učinjeno ovo se smatra nepoštenim ponašanjem tuženika i u suprotnosti sa načelom savjesnosti i poštenja, te ravnopravnosti u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja. Dakle, tužitelj prilikom zaključenja ugovora kao neuka strana nije mogao predvidjeti da će doći do drastične promjene vrijednosti novca, a što je tuženik kao bankarska organizacija svakako mogao predvidjeti, budući da je znao da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj kune prema CHF, onako kako to čini u odnosu prema EUR, čime je rizik uzimanja kredita u CHF veći, pa je sklapanjem citiranog ugovora tužitelj doveden u izrazito nepovoljan položaj. Sud smatra da tužitelj prigodom ponude i ugovaranja kredita nije bio adekvatno informiran o svim uvjetima kredita, pa tako niti o rastu tečaja švicarskog franka.

22. Imajući u vidu navedeno, sud prihvaća navode tužitelja da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu i to iz čl. 2., čl. 3. toč. 2., 4. i 5. i čl. 4. koje predviđaju jednostranu izmjenu kamatne stope odlukom tuženika i kojom su glavnica i kamate vezane uz CHF ništetne i primijenjene protivno članku 3. ZOO-a, načelu savjesnosti i poštenja iz čl.4. ZOO-a, suprotno načelu zabrane zlouporabe prava iz čl.6. ZOO-a i suprotno načelu jednake vrijednosti činidba iz čl.7. ZOO-a, suprotno načelu uzdržavanja od postupka kojim se može drugome prouzročiti šteta iz čl. 8. ZOO-a, suprotno načelima ponašanja pažnjom dobrog gospodarstvenika u ispunjavanju obveza i ostvarivanja prava iz čl. 10. ZOO-a, čl. 27. ZOO-a vezano za ništetnost odredbi ugovora kojom se predviđa da će na kamate kada dospiju za isplatu, početi teći kamate ako ne budu isplaćene.

23. Osim toga, postupanje tuženika protivno je i odredbi čl. 270, čl. 295.st.4, čl. 296, čl. 322. i čl. 329. ZOO-a, te čl.5. u svezi čl. 62.st.1. i čl. 74. ZZP-a.

24. Naime, tuženik je jednostranom odlukom mijenjao kamatnu stopu o kojoj se nije pregovaralo, pa je to jednostrano mijenjanje kamatne stope ništetno u odnosu na ugovorenu kamatu stopu od 4,90 % i učinjeno je isključivo na štetu tužitelja, jer mu se

zbog toga znatno povećala rata kredita, a kamatu je tuženik mijenjao bez prethodne obavijesti i pregovaranja s tužiteljem jednostranim povećavanjem kamatne stope.

25. Odredbom čl. 138.a ZZP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

26. Prema odredbi direktive Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. godine, u čl. 5. u slučaju ugovora u kojemu se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Kao nepoštene odredbe mogu se smatrati i odredbe čiji predmet ili svrha je davanje mogućnosti prodavatelju robe ili pružatelj usluga da jednostrano izmijeni ugovor bez valjanog razloga predviđenog ugovorom.

27. Odredbom čl. 502.c ZPP-a propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

28. Osim toga, čl. 322. ZOO-a propisano je da je Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

29. Prema odredbama čl. 81. ZZP/2003. ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se po pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo, ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca.

30. Stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci Revt. 249/14-2 od 09.04.2015. je da su banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove bile dužne maksimalno odgovorno pristupiti pojedinom potrošaču i pomoći mu da se u okviru zakonom dopuštenih mogućnosti koristi njihovim uslugama ali nikako na njihovu štetu. U odnosu na znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju iste su bile dužne svakog potrošača ozbiljno informirati u smislu sadržaja odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, skrenuti pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa, budućem razdoblju trajanja kredita, a što iste nisu učinile na valjan način u spornom razdoblju, zadovoljavajući se nedorečenim i nerazumljivim formulacijama o promjenjivoj kamatnoj stopi iz unaprijed formuliranog standardnog ugovora, koja je kao

takva ostala nerazumljiva. Navedeno postupanje banke su kasnije otklonile kao i ovdje tuženik, a nakon što je odredbom čl. 11. Zakona o potrošačkom kreditiranju i formalno propisano sve što treba sadržavati ugovorna odredba ako je ugovorena promjenjiva kamatna stopa.

31. Pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. između ostalog utvrđeno je u odnosu na ovdje tuženika da je tamo "petotužena Hypo Alpe-Adria Bank d.d. u razdoblju od 10.09.2003. do 31.12. 2008., a koja povreda traje i dalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze o ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom petotužene Hypo Alpe-Adria Bank d.d. i drugim internim aktima banke, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora petotužena Hypo Alpe-Adria Bank d.d. kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom predvidjeli egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku petotužene Hypo Alpe-Adria Bank d.d. o promjeni stope ugovorene kamate. To je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa je time petotužena Hypo Alpe-Adria Bank d.d. postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. g. do 06.08.2007.g. i to čl. 81., 82. 90., a od 07.08. 2007.g. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN br. 79/07, 125/07, 75,09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakonu o obveznim odnosima.".

32. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014. i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/2014 od 9. travnja 2015.

33. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda RH br. Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.g. u toč. 1., potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012, od 04. srpnja 2013.g. u dijelu točke 1-7 izrijeke kojom se utvrđuje da je između ostalih V-tuženik Addiko bank d.d. (ranije Hypo Alpe Adria bank d.d. Zagreb pravni prednik tuženika i pravni sljednik Slavonske banke d.d.), u razdoblju od 01. lipnja 2004.g. do 01. srpnja 2008.g. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući Ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o ugovorima o potrošačkom kreditiranju – Ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećega Zakona o zaštiti potrošača te Zakona o obveznim odnosima.

34. Odlukom Vrhovnog suda RH br. Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019. godine, odbijena je kao neosnovana revizija 1-8 tuženih banaka i potvrđena odluka VTS RH

od 14. lipnja 2018. godine br. Pž-6632/2017, u dijelu kojim je utvrđeno da su iste povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditu koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora 1 do 8 banka kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

35. Slijedom navedenog, a uvažavajući stav Vrhovnog suda RH svoje mišljenje da je nerazumljiva odredba vezana uz promjenjivu kamatnu stopu, kao i valutnoj klauzuli vezanoj za sve CHF, faktički dovela do izmjena anuiteta kako po osnovi dizanje kamate, tako je po osnovi dizanja tečaja od strane banke pa su time prijeporne odredbe potpisanog ugovora o kreditu ništetne, a tako i u odnosu na Dodatak ugovoru.

36. Takav stav Vrhovni sud RH zauzima i u odluci Rev 18/2018-2 od 26.05.2020., Rev 809/2021 od 21.12.2022. i Rev 57/2024 od 23.01.2024.

37. Stoga činjenica da je prijeporni ugovor raskinut i da je sklopljen Sporazum o konverziji ne isključuje mogućnost utvrđenja ništetnim pojedinih odredbi osnovnog Ugovora, a što je i već utvrđeno u odlukama u kolektivnom sporu temeljem pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/12 od 04.07.2013.

38. Po mišljenju suda konverzija je u cijelosti provedena sukladno Zakonu, ali iz nalaza i mišljenja vještakinje razvidno je da priznatim iznosom preplate u konverziji, nije namirena razlika koja je nastala primjenom metodologije o ništetnosti odredbi o promjeni visine kamatne stope i primjeni valutne klauzule.

39. U konkretnom slučaju je temeljem provedenog vještačenja jasno utvrđeno da konverzijom utvrđeni iznos pretplate ne predstavlja izravno obeštećenje tužitelja u odnosu na utuženu ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Iz toga razloga, kako zaštita potrošača omogućava ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštene odredbe, tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka razvidno je da ukupna preplata u iznosu 6.993,75 € umanjena za priznati iznos u konverziji 2.215,01 €, ukupno iznosi 4.778,74 €, s tim da zakonske zatezne kamate na tako preplaćeni iznos od dana preplate svakog pojedinog iznosa do dana s kojim je provedena konverzija ukupno iznose 2.246,80 €.

40. Utvrđeni preplaćeni iznosi, koji predstavljaju ono što je tuženik od tužitelja primio po ništenim odredbama o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, tuženik je dužan vratiti tužitelju temeljem čl. 323 st. 1. u svezi čl. 1111. ZOO-a jer je preplaćeni iznos ujedno dio imovine tužitelja koji je bez valjane osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno odluci druge nadležne vlasti ili zakonu prešao u imovinu tuženika. Kada se vraća ono što je stečeno bez osnove tada se moraju vratiti i plodovi i platiti zatezna kamata i to ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, čl. 1115.

ZOO-a. Dakle, kako je tuženik temeljem ništetnih ugovornih odredbi svojom jednostranom odlukom naplatio više nego što bi mu pripadalo da takve odredbe nije bilo, tužitelj ima pravo tražiti povrat više plaćenog jer je tuženik nepošten stjecatelj koji je znao za nepoštenost predmetnih ugovornih odredbi. Stoga je sud u cijelosti usvojio tužbeni zahtjev.

41. Sud smatra da pitanje preplata iz ništetnih odredbi uopće nije bilo regulirano Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju niti aneksima ugovora. Preplaćeni iznosi uzeti su u obzir unutar konverzije isključivo kroz fiktivni izračun kao da je od početka ugovoren eurokredit, što ne predstavlja stvarno obeštećenje za razdoblje u kojem je banka nezakonito stjecala korist. Korisnici s konvertiranim kreditima ni u kojem smislu nisu dovedeni u jednak položaj s korisnicima euro-kredita niti s onima koji nisu konvertirali kredite.

42. Sud je odbio tužitelja s dijelom tužbenog zahtjeva za utvrđenje ništetnim odredbe i to u čl. 17. koja glasi: „Ako nakon sklapanja ovog Ugovora nastupe okolnosti koje otežavaju ispunjenje obveze jedne strane, ili ako se zbog njih ne može ostvariti svrha ugovora, Korisnik kredita se odriče prava prigovora promijenjenih okolnosti (clausula rebus sic stantibus).“ i u čl. 23. koja glasi: „Potpisom na ovom Ugovoru Korisnik kredita, sudužnik i založni dužnici u cijelosti prihvaćaju odredbe poslovnih uvjeta Banke, a naročito odredbe Odluke o kamatnim stopama i Odluke o visini naknade za usluge Banke, kao i sve kasnije njihove izmjene i dopune.“., jer smatra da to nisu ugovorne odredbe koje bi prouzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama na štetu korisnika kredita, a niti presuda u kolektivnom sporu po ocjeni ovoga suda se ne odnosi na takve odredbe ugovora o kreditu, a tužitelj u tužbi i tijekom postupka nije iznio neke druge činjenice, na kojima bi se mogla temeljiti ništetnost takve ugovorne odredbe.

43. Sud je dopustio preinaku tužbe sukladno čl. 190.st.3. ZPP-a jer je to svrsishodno za konačno rješenje cjelokupnog odnosa među strankama. Osim toga, tužitelj je u tužbi naveo da zadržava pravo specificiranja tužbenog zahtjeva nakon provođenja financijsko-knjigovodstvenog vještačenja.

44. Sud ne prihvaća prigovor tuženika da je ugovor zaključila Slavonska banka a ne tuženik jer iako je ugovor zaključila Slavonska banka a ne tuženik, Slavonska banka d.d. Osijek je pripojena Hypo Alpe Adria bank temeljem Ugovora o pripajanju (rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu br. Tt-09/1533-3 od 27.02.2009.), a društvo Hypo Alpe Adria Bank d.d. Zagreb upisala je promjenu tvrtke pod nazivom Addiko banka d.d. Zagreb rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu br. Tt-16/22619-2 od 11.07.2016. Tzv. kolektivnom presudom obuhvaćeno je razdoblje u kojem je zaista Slavonska banka d.d. postojala kao pravni subjekt, no u vrijeme podnošenja tzv. kolektivne tužbe i kasnije presuđenja Slavonska banka d.d. ne postoji jer se fuzirala s tuženikom te je tuženik u predmetu po kolektivnoj tužbi mogao isticati da ugovori koje je zaključila Slavonska banka nisu ništetni, no prema citiranim presudama to nije tako. Stoga se zaista učinak citiranih presuda proteže na tuženika neovisno je li ugovor zaključila Hypo Alpe Adria Bank ili Slavonska banka s obzirom na pravnu osobnost koja je postojala u vrijeme vođenja postupka po kolektivnoj tužbi.

44.1. Isto tako i Hrvatska narodna banka 9. prosinca 2008. donijela je rješenje kojim se ocjenjuje dopuštenom provedba koncentracije koja će nastati pripajanjem

Slavonske banke d.d. Osijek banci Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Zagreb (NN 15/2009 od 4.2.2009).

45. Sud nije prihvatio istaknuti prigovor zastare od strane tuženika, jer isti drži neosnovanim. Zastarijevanje počinje teći prvog dana nakon dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze. U konkretnom slučaju Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je pravomoćno odlučio u postupku po žalbi, između ostalog i o dijelu vezanom za nedopuštenost odredbi o promjenjivim kamatnim stopama svojom odlukom od 14. lipnja 2014. (što je potvrđeno povodom revizije i odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske) te se ima smatrati kako vjerovniku, odnosno tužitelju pravo na zahtjev za isplatu teče zapravo od tog datuma. Naime, zastara je prekinuta podnošenjem kolektivne tužbe Udruge Franak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu. Tužba je u ovom predmetu podnesena 11.06.2019. Temeljem odredbe čl. 241. ZOO-a prekinuta je zastara koja je ponovno počela teći 14. lipnja 2014. pravomoćnošću odluke u predmetu Franak. Isto tako u ovom predmetu ne može se primjenjivati odredba vezana za trogodišnji zastarni rok navedena u čl. 226. ZOO-a, s obzirom da je potraživanje tužitelja usmjereno na preplaćeni iznos kamata, a ne na povrat samih kamata. Ne radi se dakle o kamatama u smislu čl. 226. ZOO-a, već se u konkretnom slučaju primjenjuje odredba čl. 225. ZOO-a.

46. Odluka o kamatama zasniva se na odredbi čl. 29. ZOO-a.

47. Odluka o parničnom trošku zasniva se na odredbi čl. 154 st.5. i čl. 155. st.1. ZPP-a.

48. Tužitelju, koji u ovome sporu nije uspio samo u neznatnom dijelu, priznati zahtijevani troškovi postupka u iznosu od 3.784,90 €, a koji se sastoje i to: iznosa od 200,00 € na ime sastava tužbe po Tbr. 7/1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („NN“, br. 138/23 dalje: Tarife), pet iznosa od po 200,00 € na ime sastava obrazloženog podneska po punomoćniku od 11.12.2019., 13.06.2023., 27.02.2025., 22.12.2025. i 01.10.2026. sve po Tbr.8/1. Tarife, šest iznosa od po 200,00 € na ime pristupa punomoćnika na ročišta održana 14.04.2023., 09.10.2023., 25.10.2023., 06.03.2025., 03.03.2026. i 09.10.2026. sve po Tbr. 9/1. Tarife, dva iznosa od po 100,00 € na ime pristupa punomoćnika na ročište za objavu presude po Tbr. 9/3. Tarife, iznosa od 650,00 € na ime 25 % PDV-a na iznos od 2.600,00 €, iznosa od 481,81 € na ime troškova vještačenja te iznosa od 53,09 € na ime plaćene pristojbe na tužbu, a sve u skladu s važećom Tarifom.

49. Slijedom svega iznijetog, sud je odlučio kao u izreci ove presude.

U Valpovu 17. studenog 2026.

Sudac

Zvonimir Rogić

ZVONIMIR ROGIĆ

Elektronički potpisano: 17.11.2026T12:03:23 (UTC:2026-11-17T11:03:23Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: e0dcbc1f-3cfb-44ca-bd5c-743792a14642
Općinski sud u Osijeku

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku 15 dana, od dana objave presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda, nadležnom županijskom sudu.

Dostaviti:
1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30890-44523**

Kontrolni broj: **012b4-edee3-b15f3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.